

8 DE MARÇ DEL 2012

Gent corrent

Marco Valentino

«¿En crisi? ¡I ara: felici!». La crisi el toca com a tothom, però diu que els canvis et fan créixer.

«Això és com viure una postguerra sense guerra»

Catalina
Gayà

Marco Valentino va estudiar a la universitat, va fer un postgrau i, diu, se'n gaudia lluitant. Durant l'entrevista se sent l'helicòpter que la setmana passada va sobrevolar Barcelona vigilant els estudiants.

–¿En què treballa ara?

–En una pizzeria d'uns amics, a Rubí. Als 30 anys faig tot el que no vaig fer quan en tenia 20.

–¿Què feia llavors?

–Havia acabat la universitat i treballava com a càmera per a la televisió pública italiana. A més, havia treballat com a mestre de primària i era tutor d'un nen del meu barri, a Torí.

–¿Què va passar?

–Me'n vaig cansar. El periodista que

narrava la crònica ni venia als llocs. Estava contractat per a una empresa que, al seu torn, tenia un contracte amb la RAI. Vaig guanyar una beca per treballar a l'arxiu documental de la Diputació de Barcelona i vaig venir.

–¿Per què està enfadat?

–No estic enfadat. Estic decebut. Em pregunto si tenim més benestar ara. No. Hi ha una falta de valors i els que tenim entre 30 i 40 anys ho patim.

–¿A què es refereix?

–No som protagonistes de res. Ens busquem la vida com si visquéssim en una postguerra sense que hàgim viscut una guerra. El més irònic és que ho fem vestits de marca.

–¿No en salva res?

–En el meu cas, tinc la sort de tenir una família que m'ha inculcat uns valors i m'ha donat una educació. Tinc sort, perquè en el moment del

«Vinc d'una família en què treballar és un orgull, i no fer-ho, una vergonya»

deliri i de la depressió laboral és fàcil caure en la illegalitat. Pot semblar que qui roba és més llest i, a més, ara no té ni la decència d'amagar-ho. Vinc d'Itàlia i Mr. B [Berlusconi] ha completat aquesta obra.

–¿Què va fer a l'acabar la beca?

–Vaig estudiar un postgrau de fotografia i quan se'm van anar acabant els diners vaig començar a treballar en una empresa que dona servei a tercers. Vaig entrar en la roda de les feines precàries.

–¿A què es refereix?

–Han permès que aquestes empreses que donen serveis acabin amb el mercat laboral. Vaig contestar a un anunci en què buscaven gent que treballés amb persones amb discapacitats físiques. Va resultar que era una empresa que treballava per a Renfe.

–Segueixi.

–Vaig estar allà un any i vuit mesos. No tenia cap dret com a treballador de Renfe perquè en realitat no ho era, però a la gent no li importava i jo em menjava tots els empipaments. En realitat, els usuaris no en tenien la culpa: en aquest món globalitzat ningú és responsable de res, així que el consumidor ja no sap com comportar-se.

–I li van tocar les obres de l'AVE.

–Sí. Quan me'n vaig anar, vaig cobrar de l'atur. No em sento orgullós d'haver cobrat de l'atur. No em conformo. Vinc d'una família en què ro-

ALBERT BERTRAN

bar és una vergonya, treballar és un orgull, i no treballar és una cosa impossible.

–¿Com deixa de ser una víctima de les expectatives?

–He elaborat un dol. Tu decideixes quan alguna cosa deixa de ser un problema. Vaig tornar a compartir pis i, des que vaig decidir prendre-m'ho d'una altra manera, m'ha anat bé. Vaig ser realista com ho han sigut sempre els meus pares i m'ha anat bé. Algun dia sé que viuré del que m'apassiona: la fotografia, el vídeo. Cuido la meua gent: tinc una relació sentimental bonica, he construït una petita llar amb la meua noia, cuido els meus amics... Com tot, la crisi també passarà i tindrà més eines per realitzar-me.

–Això l'hi han ensenyat a casa.

–No ho havia pensant, però li explico: el meu pare era un artesà sabater a Nàpols. Era la seva passió i la seva feina. Als 19 anys va desenvolupar una al·lèrgia a la pell i ho va haver de deixar. Va emigrar a Torí i va canviar de sector. Fins i tot se'n va anar a l'Àfrica.

–Les voltes que fa la vida.

–És feliç. Té 68 anys, s'ha jubilat i ara que ja no és al·lèrgic ha muntat el taller a casa. ¡Ens fa sabates a tots! Diu que així passa el temps i es diverteix. Això m'ensenya que sempre tornes al que vols fer, a allò que t'apassiona, malgrat l'adversitat social.

–¿No ha aparcat la creativitat?

–És clar que no. Segueixo amb els meus petits projectes audiovisuals. A més, col·laboro amb la logística i la producció del Festival de Cine de Torí i treballa en la producció de festivals musicals. ≡

gentecorriente@elperiodico.com